



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **K. J.**, nar., st. příslušnost P., t.č. pobytem, zastoupen Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem, se sídlem nám. 28 října 1898/9, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Svatopluka Čecha 7, Hodonín, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2016, č. j. KRPB-61446-16/ČJ-2016-060023-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Vratislavu Tauberovi, advokátu, se sídlem nám. 28 října 1898/9, Brno, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v tomto řízení ve výši **8228 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou ze dne 18. 3. 2016 doručenou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) dne 29. 3. 2016 domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2016, č. j. KRPB-61446-16/ČJ-2016-060023-50A (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění ve smyslu § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 11. 3. 2016 do 11. 4. 2016, a to za účelem předání do příslušného členského státu Evropské unie (dále jen „EU“) podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané

státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná odkázala na ustanovení § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu cizince, je policie oprávněna na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, zajistit za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie.

Při rozhodování o zajištění žalovaná vycházela z následujících skutkových okolností. Žalobce byl dne 11. 3. 2016 v 00.05 hodin kontrolován v rámci pobytové kontroly provedené v Břeclavi ve vlaku R 406 Chopin jedoucím na trase z Vídně do Berlína. Vzhledem k tomu, že se žalobce neprokázal žádným cestovním dokladem či platným vízem, byl na místě zajištěn dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o PČR“), neboť existoval důvod domnívat se, že žalobce neoprávněně vstoupil na území ČR. Lustrací v systému Eurodac byla nalezena shoda se záznamem ID HU..... z Maďarska a žalobce je tedy v tomto státě veden jako žadatel o mezinárodní ochranu.

V rámci správního řízení o uložení povinnosti opustit území ČR podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců byl se žalobcem sepsán protokol o výslechu, z něhož vyplynulo, že se jmenuje K. J. a pochází z Pákistánu, odkud odešel počátkem roku 2016 do Iráku a Turecka. Dále cestoval přes Řecko, Makedonii a Srbsko až do Maďarska, kde byl zadržen policií a odvezen do tábora. Žalobci byly sejmuty otisky prstů a byly mu k podpisu předloženy nějaké doklady, přičemž neví, zda podpisem některého z těchto dokumentů požádal v Maďarsku o udělení azylu. V táboře žalobce pobyl asi čtyři dny a následně odešel pěšky do Rakouska, kde si koupil jízdenku na vlak do Berlína. Cílovou zemí žalobce je Německo, kde by si chtěl najít práci. Žalobce netušil, že vlak pojede přes Českou republiku a nemá zájem zde zůstat. Na území ČR ani v jiné zemi EU nemá žádné příbuzné, jeho rodina žije v Pákistánu. Žalobce uvedl, že si je vědom toho, že svým jednáním porušil právní předpisy.

Z uvedeného je zřejmé, že žalobce vstoupil a pobýval na území ČR bez víza a oprávnění k pobytu. Dle zjištěných informací je žalobce veden jako žadatel o přiznání mezinárodní ochrany v Maďarsku a byl tedy povinen zdržovat se na území tohoto státu do doby, než bude o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto. Výše uvedené skutečnosti zakládají důvod pro zahájení dublinského řízení. Žalovaná poukázala na čl. 28 nařízení Dublin III a uvedla, že v daném případě existuje nebezpečí útěku žalobce, neboť tento vstoupil na území EU nelegálně bez cestovního dokladu a bez víza a bez těchto dokladů měl v úmyslu cestovat dále do Německa. Ač mohl v Maďarsku uplatnit výhody vyplývající z postavení azylanta, rozhodl se tak neučinit a zemi opustit, byť byl povinen zde setrvat a vyčkat rozhodnutí o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Svým jednáním žalobce prokázal, že v úsilí o dosažení svého cíle nemá zábrany porušovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území států EU, přičemž jeho jednání nedává záruku, že bude dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než bude předán do země, která je příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Tím je dáno nebezpečí útěku žalobce.

Žalovaná se zabývala rovněž možností uložení mírnějších opatření podle ust. § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti konstatovala, že v případě rozhodování o druhu a způsobu zvláštního opatření je nutno posoudit dvě základní podmínky, a to zda je cizinec schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a současně zda neexistuje důvodná obava, že by bylo uložení zvláštního opatření ohroženo předání cizince. V daném případě žalobce nemá na území ČR hlášen trvalý pobyt, což je logické s ohledem na skutečnost, že do ČR teprve přicestoval, a to s úmyslem využít ji pouze jako tranzitní zemi. Žalobce rovněž nemá finanční prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených s jeho přemístěním a v ČR nežije žádný jeho příbuzný ani jiná osoba, která by byla ochotná jej ubytovat, či za něj případně složit finanční záruku. Kromě toho se žalovaná domnívá, že přijetí zvláštních opatření by bylo v případě žalobce s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti neúčinné, neboť reálně hrozí jeho útěk, čímž by bylo předání do Maďarska zmařeno. Žalovaná tedy konstatovala, že v případě žalobce je využití mírnějších opatření vyloučeno.

Dále se žalovaná v napadeném rozhodnutí zabývala též přiměřeností zajištění, a to s odkazem na ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. K tomuto žalovaná uvedla, že účastník je v produktivním věku a nemá žádné zdravotní problémy. V ČR nemá žádné příbuzné ani známé. Zajištěním žalobce tedy nedojde k zásahu do jeho rodinného či soukromého života.

Dobu zajištění žalovaná stanovila s přihlédnutím ke lhůtám stanoveným Dublinským nařízením v délce 32 dnů, přičemž má za to, že tato lhůta je v souladu s relevantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudkem č. j. 7 Azs 11/2015-32.

III. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce předně činí spornou skutečnost, že by v Maďarsku žádal o udělení mezinárodní ochrany. Dle jeho názoru nelze pouze na základě shody otisků prstů v systému Eurodac dovodit, že by o udělení mezinárodní ochrany v Maďarsku žádal, a to tím spíše, že i ze sdělovacích prostředků je obecně známo, že Maďarsko v určitém období nápor cizinců nezvládalo. V této souvislosti se žalobce odkazuje na protokol o výsledku účastníka řízení, v němž uvedl, že v Maďarsku podepsal nějaké dokumenty, nicméně neví o tom, že by žádal o udělení azylu. Žalobce je tedy přesvědčen, že v průběhu správního řízení nebyl zjištěn skutkový stav do takové míry, aby bylo možno aplikovat ust. § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců.

Dále pak žalobce zdůrazňuje, že zajištění představuje významný zásah do základních lidských práv, a proto je třeba jej aplikovat až jako poslední možnost k dosažení legitimního cíle, jímž je v tomto případě přemístění do státu, který je příslušný k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti žalobce odkazuje na odmítavý postoj Maďarska k přebírání osob, které jsou v tomto státě vedeny jako žadatelé o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž pak žalobce upozorňuje, že samotné ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců podmiňuje možnost zajištění cizince zásadou subsidiarity, přičemž je nejprve třeba zvážit možnost využití zvláštních opatření dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Nadto je nezbytným předpokladem zajištění cizince za účelem přemístění do jiného státu existence vážného nebezpečí útěku. Vzhledem k tomu, že již z výpovědi žalobce vyplývá, že si nebyl vědom toho, že by byl veden jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany v Maďarsku, stěží lze bez dalšího konstatovat, že by bylo nebezpečí útěku dáno neochotou žalobce v Maďarsku pobývat. Žalovaná se měla pokusit získat stanovisko žalobce k možnému dobrovolnému přemístění, které by bylo zajištěno bez toho, aby byl žalobce omezen na svobodu. Žalobce sice opustil zemi, v níž byl evidován jako žadatel o mezinárodní ochranu,

avšak nebylo prokázáno, že by tak učinil úmyslně. S ohledem na tyto skutečnosti navrhuje žalobce, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření k žalobě

Žalovaná ve svém vyjádření setrvala na argumentaci obsažené v napadeném rozhodnutí, přičemž zejména zdůraznila, že žalobce svým jednáním prokázal, že se za účelem dosažení svého cíle nezděráhá porušovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území EU. Jeho chování nedává záruku, že by dobrovolně vyčkal předání do Maďarska, které je podle učiněných zjištění zemí, v níž žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ohledně splnění podmínek pro zajištění žalobce se žalovaná odkázala na ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a relevantní judikaturu, zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150.

Na vyjádření žalované žalobce dále reagoval svojí replikou, která však byla krajskému soudu doručena opožděně (po uplynutí stanovené lhůty) a dokonce až poté, co krajský soud rozhodl ve věci samé. Obsah této repliky tedy nebyl při rozhodování soudu v této věci reflektován.

V. Posouzení věci krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci nařízení jednání nenavrhli a soud neshledal v posuzované věci provedení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Po posouzení všech žalobních námitek dospěl krajský soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce vytyčil několik žalobních bodů, přičemž předně namítal, že zjištění učiněná žalovanou neospravedlňovala jeho zajištění ve smyslu ust. § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, neboť nebylo prokázáno, že by byl žadatelem o mezinárodní ochranu v Maďarsku. Samotnou skutečnost, že žalobce je evidován v systému Eurodac, považuje žalobce pro učinění předmětného závěru za nedostačující.

Ze správního spisu v této souvislosti vyplývají následující klíčové skutečnosti. Žalobce byl dne 11. 3. 2016 v rámci pobytové kontroly provedené v mezinárodním vlaku R 406 Chopin jedoucím na trase z Vídně do Berlína kontrolován hlídkou PČR, Odborem cizinecké policie. Vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil platný cestovní doklad či oprávnění k pobytu, byl následně zajištěn ve smyslu ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o PČR a eskortován na policejní služebnu. Porovnáním otisků prstů žalobce se záznamy v systému Eurodac bylo zjištěno, že tento je veden jako žadatel o mezinárodní ochranu v Maďarsku (záznam ID HU1330022077327). Žalobce je pákistánské státní příslušnosti, přičemž ze své země původu odcestoval počátkem roku 2016. Následně byl zadržen v Maďarsku, kde podle vlastní výpovědi podepsal nějaké dokumenty a požádal o azyl. Přesto však o několik dní později Maďarsko opustil a zamýšlel pokračovat až do Německa, které je jeho cílovou zemí. Všechny tyto skutečnosti jsou zachyceny v protokolu o výsledku žalobce pro účely správního řízení o uložení povinnosti opustit území ČR, který byl pořizován v přítomnosti ustanoveného tlumočníka, a jehož pravdivost žalobce stvrdil svým podpisem.

Při posouzení věci vychází krajský soud z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož i související judikatury. Právní úprava zajišťování cizinců doznala s účinností zákona č. 314/2015 Sb. určitých změn, které však nezakládají ve všech ohledech nový právní stav. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že „[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“ Podle ustanovení § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že [n]elze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Krajský soud považuje za nutné zdůraznit, že institut zajištění ve smyslu čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III není podmíněn naprosto jednoznačným a určitým závěrem o příslušnosti jiného členského státu EU k posouzení žádosti cizince o udělení mezinárodní ochrany. Zodpovězení této otázky je až předmětem navazujícího dublinského řízení, přičemž pro zajištění cizince postačí pouze existence relevantních důkazů svědčících na bázi pravděpodobnosti o tom, že některý jiný členský stát EU může být příslušný k převzetí cizince či jeho přijetí zpět. Pro důkladné zkoumání této otázky a provedení podrobného dokazování ostatně ani není v řízení o zajištění cizince prostor. V této souvislosti lze odkázat i na právní názor obsažený v bodě 25 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 8 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že „smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR.“ V posuzovaném případě existovaly dostatečné indicie nasvědčující tomu, že žalobce je veden jako žadatel o mezinárodní ochranu v Maďarsku, což přímo vyplývá z údajů evidovaných v systému Eurodac. Toto zjištění je v souladu i s tím, co vypověděl samotný žalobce, neboť tento výslovně uvedl, že v Maďarsku o azyl požádal. Pozdější popření této skutečnosti v žalobě proti napadenému rozhodnutí se jeví být veskrze účelovým ve snaze zpochybnit aplikaci dublinských kritérií. Proto vyhodnotil krajský soud první žalobní námitku jako zjevně nedůvodnou.

V dalších žalobních bodech žalobce zpochybňoval naplnění zákonných podmínek pro své zajištění. V této souvislosti poukázal na nepřiměřenost přijatého opatření, neboť dle jeho názoru neexistovalo vážné nebezpečí útěku, které je nezbytným předpokladem zajištění. Žalovaná pak měla rovněž povinnost zabývat se možností aplikace mírnějších opatření. V neposlední řadě žalobce poukazuje na údajnou absenci legitimního cíle zajištění, neboť je obecně znám odmítavý postoj Maďarska k přijímání žadatelů o azyl zpět na své území.

Stran posuzování existence nebezpečí útěku je třeba odkázat na ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, v němž jsou nově definována zákonná kritéria pro zajištění cizince, která byla dříve obdobně dovozována správní a soudní aplikační praxí. Podle tohoto ustanovení platí, že policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud „[c]izinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“

V daném případě je zřejmé, že žalobce nesetřval na území Maďarska až do vyřízení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a rozhodl se cestovat dále a vstupovat na území dalších členských států EU, aniž by k tomu byl oprávněn. Takto činil s vědomím, že jeho postup je protiprávní, což ostatně vyplývá i z protokolu zachycujícího výslech žalobce v řízení o uložení povinnosti opustit území ČR. Žalobce nadto zřetelně vyjádřil svůj postoj spočívající v neochotě setřvat na území ČR či se vrátit do Maďarska. Za těchto okolností má krajský soud za to, že kritérium vážného nebezpečí útěku bylo naplněno, což ostatně potvrzuje i recentní judikatura Nejvyššího správního soudu, v níž byl postup správních orgánů spočívající v zajištění cizince ve skutkově velmi obdobných případech opakovaně aprobován (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Azs 49/2015-49). K témuž závěru dospěla ve svém rozhodnutí i žalovaná, která svůj názor přezkoumatelně a přesvědčivě zdůvodnila.

Obdobně pak pokud se jedná o posuzování možnosti uložení mírnějších opatření podle ust. § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců, nelze než konstatovat, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí s touto otázkou náležitě vypořádala. Žalovaná poukázala na pobytovou historii žalobce, která nasvědčuje tomu, že v důsledku aplikace mírnějších prostředků, nežli je jeho zajištění žalobce, by hrozilo nebezpečí zmaření jeho předání do Maďarska. Mimo to žalovaná vyhodnotila, že žalobce ani není reálně schopen splnit požadavky plynoucí ze zvláštních opatření, neboť nedisponuje žádnými finančními prostředky a v ČR nežijí žádní jeho příbuzní ani jiné osoby, které by jej byly ochotny ubytovat, či se za něj zaručit. Úvaha žalované odráží zjištěný skutkový stav a krajský soud se s ní tedy plně ztotožňuje.

Konečně se krajský soud zabýval taktéž poslední námitkou žalobce, zpochybňující existenci legitimního cíle jeho zajištění. Tato žalobní námitka byla postavena na poněkud povšechném tvrzení, že Maďarsko je známo svým odmítavým postojem k přebírání registrovaných žadatelů o udělení mezinárodní ochrany na jeho území. V této souvislosti lze poukázat na ust. čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III, podle něhož přemístění žadatele do primárně příslušného členského státu brání existence závažných důvodů domnívat se, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Žalobce nicméně existenci žádných konkrétních nedostatků v souvislosti s azylovou procedurou v Maďarsku nenamítal, přičemž jeho tvrzení ohledně nemožnosti či ztížení předávání cizinců do Maďarska

zůstalo pouze v obecné rovině. Za těchto okolností nezbyvá krajskému soudu než konstatovat, že mu nejsou známy žádné skutečnosti, které by v současné době předání žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska bránily. Pro úplnost lze dodat, že ze správního spisu je patrné, že v případě žalobce již byl postup podle Dublinského nařízení zahájen, přičemž maďarské straně byla žádost o zpětné přijetí žalobce odeslána dne 17. 3. 2016 a lhůta pro odpověď byla stanovena do 31. 3. 2016. V době rozhodování žalované tak byl dán legitimní důvod ospravedlňující zajištění žalobce.

VI. Závěr a náklady řízení

Vzhledem ke všem shora uvedeným důvodům krajský soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku I tohoto rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala) a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Ustanovenému zástupci žalobce soud přiznal odměnu za zastupování v tomto řízení na náklady státu (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovený zástupce má právo na odměnu, která se skládá z nákladů právního zastoupení ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, které spočívají ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepsání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem tedy ustanovenému zástupci přísluší na náhradě nákladů právního zastoupení částka 8228 Kč. Pro úplnost nutno dodat, že krajskému soudu byla v den vydání rozhodnutí doručena též replika žalobce, avšak vzhledem k tomu, že se tak stalo opožděně (po uplynutí stanovené lhůty a po vydání rozhodnutí v této věci), nemohl soud za tento úkon zástupci žalobce odměnu přiznat.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. dubna 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková